

II. felvonás

Felemelkedés

1. fejezet

Látomás

Sara'dan megálljt intett a seregének. Az eső áztatta dombtető ideális pozíciót biztosított a se'ka lovagoknak arra, hogy visszaverjék a triata Rend támadását. Igaz, ő még mindig abban reménykedett, hogy semmiféle támadást sem kell majd visszaverniük. A felemelkedése előtt a fajtársai kiröhögték volna a tévképzetei miatt, de most már valóságos istenséggé vált a szemükben. Ő volt a Mentor, a legerősebb Erő-érzékeny, akit valaha ismertek. Nélküle se'kák már rég nekiestek volna ellenségnek, de így egy lovag sem merte aktiválni a fénykardját, egy katona sem merte elsütni a fegyverét és egyetlen kapitány sem mert tűzparancsot adni a legénységének a magasban.

A triaták is elkezdhetnék volna ezt a harcot, ha valóban vérfürdőt akartak rendezni, de az ő istenük is hajlott a békére. Elara már a felemelkedése előtt is legendás diplomatának számított, a szava megszázszorozta az erejét azóta, hogy a Harmónia névvel ruházta őt fel a világ.

Sara'dan több ezer se'ka harcost vonultatott fel a dombra, Elara közel ugyanennyi triata lovaggal indult el feléjük. A két nemezis hamar felismerte egymást a távolban. A Mentor tisztelettel nézett a fehér ruhás, ősz hajú, alig húsz évesnek látszó, kék szemű nőre, aki határozottan, a félelmét nem mutatva közeledett felé. Harmónia egy pillanatra sem vette le a szemét a barna köpenyt hordó, kék bőrű se'káról, aki azonnal megtörte a csendet, amint Elara megállt vele szemben.

– Bölcs döntés – jelentette ki a Mentor. – Ezek szerint beláttad, hogy nincs értelme hatodszor is megküzdenünk egymással.

– Így igaz – bólintott rá Harmónia. – Eddig minden egyes küzdelmünkben sikerült elmenekülnöd előlem, de most már rájöttem, hogyan tudlak téged elpusztítani. Mindketten tudjuk, hogy ha mi most harcolni kezdünk, akkor az lesz az utolsó csatád. Ezért arra kérlek, hogy add meg magad, amíg még lehetőséged van rá!

– Balgaság azt hinned, hogy legyőzhetsz engem, Harmónia – vágta rá a se'ka. – Többször is megfutamítottál már, ez igaz, de csak azért hagytam el a harcteret, mert tudtam, hogy mindenkit halálra ítélek a harcmezőn, ha szabadjára eresztem az igazi erőmet. Az pedig már vérlázító, hogy azt hiszed, hogy azok után, amit a népemmel tettél, kész leszek feltétel nélkül letenni a fegyvert.

– Azok után, amit én tettem? – emelte fel a hangját Elara. – Az általad elkövetett borzalmak hívtak életre engem! Amikor megjelentél, már a vége felé közeledett a háború, de te nem tudtál belenyugodni a verésébe. Neked győzelem, neked bosszú kellett! Egész hadseregeket mészároltál le az utadban, egész kolóniák könyörögtek kegyelemért a színed előtt, de te nem álltál meg. Ha nem teszem meg, amit akkor tettem, ha nem áldozom fel önmagammat azért, hogy elég erős legyek, az én népem már nem létezne!

– Azt tettem, amit tennem kellett! Ennek így kellett lennie – vágta rá a Mentor. – Egymás után igáztatok le a világainkat, amiken aztán úgy bánatokat velünk, mint a kutyaikkal. Milliók kerültek rabszolga sorba, százezerek haltak éhen, miközben egész városokat égetettek fel, ha bárki is ellen mert állni nektek. Tudtam, hogy ha nem teszek valamit, akkor az egész fajomra ez a sors vár. Másodrendű lények, közönséges szolgák lettünk volna a saját otthonainkban. Ezt nem hagyhattam, ezért alávettem

magamat a felemelkedésnek, tudva, hogy az egyetlen megoldás. Már nem maradt annyink, hogy tisztességes eszközökkel fordítsuk meg a háborút, ezért egymagam mentem neki a seregeiteknek, szabadjára engedve az erőmet és így teljesen megsemmisítve őket. Válaszul mézárításokat rendeztetek a leigázott világainkon, hát én viszonztam a népetek kegyességét. Mindegy, hogy hány se'kát öltetek meg, a képességeimmel még annál is többet tudtam megölni közületek. Ezalatt ismét beindult a népem hadigépezete, a háború a javunkra fordult. Közel volt a vég, már csak karnyújtásnyira volt a hőn áhított béke, amikor megjelentél a színen.

– Miféle béke? – vágta rá Harmónia. – Ha nem leszek az Erő szolgájává, akkor nem álltatok volna le egészen addig, amíg egyetlen triata sem marad! Ez lett volna a nagy megoldás? A civilizációnk teljes kiirtása?

– Felesleges úgy beállítanod a múlt történéseit, mintha azok a téged igazolnának – felelte Sara'dan. – Tudod, hogy csak azért öltem meg mindenkit az utamban, mert közben ti is mindent megtettek a fajtársaim megölése érdekében. Akárcsak te, Harmónia. Már a felemelkedésed napján milliókat öltél meg, épp olyan kegyetlen hadvezérnek bizonyultál, akárcsak én. Ha én nem állok az utadba, már az utolsó se'kával is végeztél volna.

– Hazugság! – ordította Elara. – Én csak békét akartam, és az egyetlen úton küzdöttem érte, amit meghagytatok nekem. Ti kezdtétek ezt a háborút, te vagy az igazi gonosz. Én nem akarok mást, mint békét! – mondta, meggyőződve arról, hogy minden egyes szava igaz.

– Engem nem versz át, Harmónia! – vágta rá a Mentor. – Te nem vagy más egy lelketlen szörnyetegnél. Mindenkit meg akarsz ölni, akit csak megölhetsz. De most már vége a vérszomjas hadjárataidnak, mert én most megállítalak. Nélküled a triata sereg képtelen lesz folytatni a háborút, oly sok idő után végre béke lehet. A két nép végre ismét egyenlő félként létezhet egymás mellett – mondta, meggyőződve arról, hogy minden egyes szava igaz.

– Harcolni akarsz? – felelte Elara, miközben a levegőbe mart a fehér pengéje. – Legyen hát!

– A számból vetted ki a szót! – mondta Sara'dan, aktiválva a sárga fénykardját.

Elszabadult a pokol, amikor az Erő két legnemesebb lénye összecsapott egymással. Ezrével estek egymásnak a triata és se'ka kardforgatók, miközben a két faj legerősebb flottái nyitottak tüzet egymásra a légkörben és az űr sötétjében egyaránt.

Csak az ő erejük tudott ártani a másiknak, csak az ő pengéik tudtak kárt tenni egymás testében, ezért egyik fél sem foglalkozott tovább a környező harcosokkal. Harmónia jobban vívó volt, mint a Mentor, míg az erejük kiegyenlítette egymást. Sara'dan a hátránya ellenére is kiválóan küzdött, alaposan megizzasztva Elarát. Bár gyorsabban mozogtak, mint az a fajtársaik követni tudták volna, mégis órákba telt, mire a párbajuk elérte a zárószakaszát.

Harmónia elütötte a Mentor kardját az útból, aztán a mellkasára rontott. Sara'dan kilépett a penge útjából, aztán a nemezise vállára sújtott a fegyverével. A sárga penge mély sebet vágott Elara vállába, aki azonnal hátrálni kényszerült az ellenségétől.

– Sejtettem, hogy az elbizakodottság lesz a végzeted – jelentette ki a Mentor.

– Messze van még a harc vége – mondta Elara harcias mosollyal az arcán. Tudta, hogy most már ő volt hátrányban, de ez nem állította meg abban, hogy rárontson a nemezisére.

Sara'dan támadással felelt a támadásra. A két hadvezér egymásnak rohant, a fénykardjaik heves szikrákat hánytak egymásból, amikor egymásnak ütköztek. A Mentor oldalra ugrott, elrántva a kardját Elara pengéjétől. Oldalba akarta támadni a nőt, mire Harmónia a mellkasába állította a fénykardját.

A párbaj véget ért, a csatamező közepén pedig mintha megállt volna az idő. Sara'dan döbbenten nézett le a szívébe torkolló fehér fénykardra, miközben Harmónia diadalmasan nézett rá. A se'ka és triata kardforgatók abbahagyták a harcukat és mind a bukott istenségre szegezték a tekintetüket.

– Bolond... – mondta a Mentor. – Bolond... – A férfi szeméből és a szájából vörös fény tört elő, aztán a fehér kard fényét is elhalványította a sebből előtörő fénysugár. – Bolond! – ordított fel a Mentor egy mély, túlvilági tónusban.

Harmónia arca megfagyott, amikor rájött, hogy mi történik. A test, ami eddig a nemezisére hordozta, többé már nem tudta ellátni a feladatát. A benne lakozó entitás így hordozó nélkül maradt... De még maradt egy tudat, ami egybekovácsolja. Ez a tudat pedig a fizikai valón túl létezett, ezért a forma elvesztése nem ölhetette meg, inkább csak a fizikai korlátait számolta fel.

Ugyanakkor sebezhetővé is tette.

Mielőtt a Mentor teste végképp megsemmisült volna, Elara hátraugrott. Miközben Sara'dan teste egyre inkább semmivé vált egy vörös fénycsóva árnyékában, Harmónia eltette a fénykardját és felkészült az előtte állókra.

– Ismerd meg az Erő igazi valóját! – kiáltotta az entitás, aztán egy erőteljes lökeshullám indult el belőle.

A se'ka és triata harcosok mind a földre estek, amikor elérte őket, egyedül Elara maradt meg a talpán. De a Mentor következő támadása már őt sem hagyta érintetlenül. Egy vörös energiahullám indult el az entitás szívéből, felégetve mindent, ami az útjába került. Harmónia reflexei azt súgták neki, hogy takarja el a szemét, de ő semmit sem tett. A perzselő forróság meggyújtotta a ruháját, felperzselte a bőrét és a szeme világát is elvette már, amikor a fizikai valója kezdte megadni magát.

Elara szenes testéből kék fény tört elő, a Mentor egy újabb, még a korábinál is erősebb támadást indított, mire egy kék energiahullám ment szembe vele, kiegyenlítve az erejét. Vele együtt Harmónia teste is megszűnt létezni, az Erő két legnemesebb lénye immár szemtől szemben, az igazi valójukban álltak fel egymással szemben.

Most már árthattak egymásnak, most már végleg lezárhatták a köztük folyó hosszú és véres háborút.

– Ezúttal nem fogsz elszökni – mondta Harmónia idegen hangja. – Most meg fogsz halni!

– Nem – vágta rá magabiztosan a Mentor. – A te sírhelyed lesz ez a harcmező! – Újabb támadást indított, mire a nemezise sem tett mást. Kezdetét vette a végső küzdelmük, egy olyan harc, ami egyszerre folyt a valóságos és az Erőn belül egyaránt.

A két entitás küzdelme kezdetben egymásnak eresztett hullámokból állt, de a küzdő felek hamar belátták, hogy ennél több kell ahhoz, hogy megsemmisítsék a másikat. Egyre erősebb, egyre kegyetlenebb támadásokat intéztek egymás ellen, miközben ezrével estek el körülöttük a népeik harcosai. Sokan megpróbálták elmenekülni, de a harc túl gyorsan terjeszkedett ahhoz, hogy el tudjanak menekülni.

A küzdelem egy ponton megszűnt egy egyszerű összecsapássá lenni, viharra vált, az Erő eddigi legnagyobb és legkegyetlenebb viharává, ami kék és vörös tüzek, villámok és lökések egész sorát szabadította rá a harcmezőre. Aztán a környező tájakra, aztán a kontinensre és a környező úrra, elpusztítva a beavatkozni próbáló hajókat, végül pedig az egész planéta egyetlen hatalmas harcterré vált, ahol az Erő teljes egészében kitombolhatta magát.

Napokba telt mire végleg elült a vihar, ekkorra a Mentor megszűnt létezni, Harmónia teljes egészében eltávolította őt ebből a világból. De az ő lénye is kevesebb lett ez azáltal; amikor új, a korábbival megegyező testet és ruházatot formált magának, az ereje már csak a töredéke volt annak, ami korábban volt.

A planéta pedig kis híján beleroppant a küzdelembe. Az étellel teli felszínét hamuval terített, égett talaj fedte, az óceánjai elpárologtak, a légköre szinte lélegezhetetlenné vált. Megszűnt annak a zöldellő paradicsomnak lenni, ami ezelőtt volt és egy sivár, szürke égítetté vált, ahol alighanem már sosem fog letelepedni senki.

De a Mentor meghalt, és Elara nézőpontjából csak ez számított. Nélküle a se'kák képtelenek lesznek folytatni a háborút, a triaták pedig hamarosan érte jönnek és népük megmentőjévé nyilvánítják. Szobrokat fognak emelni neki, egy valóságos vallást fognak köré építeni, ami időtlen időközön fennmarad majd – ebben biztos volt. Ahogyan az is meggyőződése volt, hogy a háború után már egy se'ka és triata sem meri majd a másik vérént ontani, mert erről gondoskodni fog. Be fognak teljesíteni a vízióját, a két nép két külön államban, egyenrangú felekként fognak egymás mellett létezni, ameddig csak fennáll a Jedi legendája.

***

Harmónia elégedetten mosolygott a barlang félhomályában.

A látomás végigsöpört az Erőn, mindenki látta a küzdelmet, aki értette az Erő szavát. Sokaknak csak egy értelmetlen történetet fog jelenteni, amit hamar elfelejtenek, másoknak pedig egy ősi entitás feltámadásáról fog árulkodni.

Minden úgy lesz, ahogyan eltervezte.

***

Nem sokkal a látomás után Sigil magához tért. A szeme elé kerülő képek bárki mást félelemmel töltöttek volna el. De a gonosz énje nem rettent meg az istenek csatájától. Ő lehetőséget látott benne.

Okkal látta azt, amit látott. Harmónia még élt és segítséget kért. Mégpedig azért, mert már a küszöbön állt a Mentor visszatérése. Márpedig, ha ez így volt, akkor ő a nyomára akadhatott, segíthetett neki. Vajon mit tudhat meg tőle? Milyen hatalmat tartogat a számára egy isten ereje? Sigil már alig várta, hogy választ kapjon a kérdéseire, de ehhez rengeteg információra volt szüksége ezekről az úgynevezett istenekről – amit semmiképpen sem szerezhette meg a gyengélkedőből.

Felült az ágyon és meglepetten tapasztalta, hogy kikészítették neki a régi ruháját és a fénykardját. Még kaját is tettek mellé. Gyorsan befalta a kis szekrényre készített zselékockákat, aztán magára öltötte a régi felszerelését. Mire a helyére tette a fénykardját, az egyik orvos döbbenetesen lépett be a helyiségbe.

– Még nem szabadott volna magához térnie! – mondta a triata.

Sigil tudta, hogy senki sem volt itt rajtuk kívül. Egy gondolattal működésképtelenné tette a térfigyelő kamerát, aztán odaugrott a férfihez és megragadta a torkát.

– Mi... Kérem... – nyögte rémülten a férfi.

– Hol vagyok? – hajolt közelebb hozzá Sigil. A hangja mélyebb volt a megszokottnál, a sith hataloméhsége meglátszott minden egyes szaván. – Meddig aludtam?

– A Traxanon... Két hónapig... – felelte az orvos.

Sigil esküdni mert volna rá, hogy másfél évnél is tovább tartott a kényszerpihenője, de most ez volt a legkisebb gondja. A börtönhajó adatbázisából rémlett neki a Traxan, mégsem ugrott be neki semmi, pedig ott volt a nyelve hegyén...

A sith szeme kikerekedett, amikor felismerte, hogy a triaták egyik legjobb hajóján volt. Itt biztos talált valamit az istenekről. A gond csak az, hogy pont a felismerés pillanatában kezdte el érezni Jaris Fenn jelenlétét az Erőben.

– Mit keress itt Fenn? – kérdezte a doktortól, aki már az eszméletvesztés határán állt.

– A próféta... Ő vezet minket... – felelte. – Kérem...

Sigil kitörte az orvos nyakát. Most már mindent tudott, amit tudnia kellett. Fenn irányította ezt a hajót, neki is látnia kellett azt, amit neki, hiszen érezte a látomás visszhangjait az Erőn át. Márpedig, ha igaza volt – és neki mindig igaza volt –, akkor Jarist is pont annyira érdekelték az istenek, mint őt. Ez nem volt szerencsés. Valahogy el kellett távolítania őt az egyenletből addig, amíg mindent kiszedett az adatbázisból a Mentorról és Harmóniáról.

Sigil arcán gonosz mosoly húzódott, amikor rájött, hogy mit kellett tennie. A sith a kezébe vette a fénykardját, aztán elindult a célpontja felé.

***

Telitalalat volt az elnöki lakosztály. Sigil már akkor hallotta a célszemély hangját, amikor elindult a folyosón.

– Tudom, hogy fontos neked ez háború. Tudom, hogy Mira a mindened, de Fenn, kérlek, pihenj is egy kicsit! – mondta Selene.

A sith nem érezte más jelenlétét a szobában, a twi'lek magában beszélt, bizonyára egy fontos beszélgetésre készült éppen. Ha tudta volna, hogy mi vár rá, egy szót sem mert volna ilyen ostobaságokra fecsérelni.

– Dőlj hátra, legyél velem is egy kicsit! Már olyan rég volt, hogy együtt töltöttünk egy... – folytatta Selene, mire a sith kinyitotta az ajtót az Erővel. – Sigil – hökkent meg a twi'lek. – Hát magadhoz tértél?

Nem érkezett válasz. A sith aktiválta a fénykardját, aztán a nő felé vette az irányt. Shmir hátrálni kezdett, miközben hitetlenkedve meredt Sigil sárga szemébe.

– Ne csináld ezt.... Kérlek! – mondta kétségbeesetten a nő. – Én sosem akartam ártani neked.... Esküszöm!

– Tudom – felelte Sigil, aztán lesújtott a twi'lekre.

Selene a karjával próbálta védeni magát, de a plazma egy pillanat alatt megfosztotta őt a végtagtól. Shmir felordított, döbbenet lenézve a csonkra, aztán a sith szemébe nézett, aki ismét rá támadt. A penge keresztülvágta a twi'lek mellkasát, Sigil mosolyogva nézte végig, ahogyan az áldozata összeesett, aztán sarkon fordult és tovább ment.

Eljött a következő lépés a tervében. Nem hagyott szemtanúkat, így senki sem állhat az útjába. Hiszen barátoknak tartották, mintsem ellenségnek.

***

Fenn a Traxan adatbankjában töltötte az éjszakát. Minél többet ásott elő a Mentor és Harmónia harcáról, annál kétségbeesettebben keresett újabb információmorzsák után. Egy része még mindig nem akarta elhinni, hogy ez lehetséges, nem értette, hogy eddig hogy kerültk el a figyelmét, ha egyszer léteztek, de már csak remélhette, hogy nem jött rá túl későn az igazságra. A triaták nem egy szerencsétlen hajótörötről állítottak szobrot, hanem Harmónia mítoszáról, ami eltorzult az elmúlt évezredekben, a sekák pedig a nemezisést, a Mentort imádták a maga idejében.

Nem ő volt a próféta, ő csak egy éppen idetévedt balfácán volt, aki előtt leborultak a triaták. Otthagyták őket az istenük, azt ígérve nekik, hogy visszatér és felemeli őket, ők pedig vele próbálták kompenzálni a hiányát... De előbb vagy utóbb rá kellett jönniük, hogy ő képtelen egész kolóniákat eltiporni a lába alatt. Lehet, hogy a vak hitük eddig nem engedte meg a triatáknak, hogy belássák az igazságot, de már csak idő kérdése volt, hogy elmozdítsák őt a helyéről.

– Sejtettem, hogy itt talállak, öreg barátom – szólalt meg Sigil Fenn háta mögött.

Jaris megfordult, egy pillanatra megörült az öregnek, de csak egy pillanatra. A következőben felismerte a gonoszságot a sith szemében, érezte azt a temérdek rosszindulatot, ami felhalmozódott a lelkében.

– Mit keresel itt? – kérdezte, Mira fénykardját tartva a kezében.

– Csak meg akarom nézni, hogy mit találnál a látomásunkkal kapcsolatban – felelte Sigil.

– Miért? – vágta rá Fenn.

– Mert birtokolni akarom az erejüket – vágta rá a sith. – Harmónia olyan képességekkel rendelkezik, amikre én önerőből sosem tehetnék szert. De a Mentoréra még igen. Én nem riadtam meg a látottaktól, hiszen ez nem több egy ostoba, kétségbeesett figyelmeztetésnél. A Mentor vissza fog térni, kis szerencséjével talán kapcsolatba tudok lépni vele és segíthetem őt némi hatalomért cserébe. Sőt ki tudja, akár birtokba is vehetem a tudását! Úgy legyőzhetném Harmóniát, hiszen már legyengült, és attól kezdve az élők már csak férgek lennének a talpam alatt. Mindent megkaphatnék, amit csak akarok, és még többet is – mosolyodott el Sigil. – A lehetőségek száma közel végtlen, a nyereség mértéke pedig közel ugyanennyi. De ahhoz, hogy bármi hasznos is legyen ebből az egészből, először információra van szükségem. Milyen kár, hogy éppen rajta kotlasz.

– Ez a tudás nem kerülhet a birtokodba – szögezte le Fenn, aktiválva a fénykardot.

– Ugyan már, én mindig megszerzem, amit akarok – vágta rá a sith. – Igaz, az utamba állhatsz. Megküzdhetsz velem, és akár le is győzhetsz, hiszen veszélyes vagy rám. De tényleg ezt akarod, amikor tudod, hogy a halálán van a feleséged?

– Mit tettél vele? – kérdezte riadtan Fenn.

– Mondjuk úgy, hogy végeztem a testén egy-két kiigazítást – felelte Sigil. – Ha időben eléred őt, még megmentheted az életét a gyógyítóképességeiddel, de mire ezt megteszed, én már rég eltűntem az infóval együtt. Vagy, mint mondtam, akár meg is küzdhetsz velem. Megállíthatsz, de akkor Selene meghal. Mi lesz hát, kedves barátom?

***

A látomással együtt az Erő is visszatért a Verembe. Ann elmélyedt az Erőben, választ keresve a kérdéseire. A meditáció alatt elmélyedtek a kapcsolatai más Erő-érzékenyekkel. Bár ezúttal sem tudott meg többet Harmóniáról, mint korábban, de elérte őt egy szörnyű felismerés: Sigil magához tért, és a gonosz énje egy olyan úton indította el, ami még őt is elborzasztotta.

A twi'lek kinyitotta a szemét, aztán útnak indult. Az egyetlen olyan személy felé vette az irányt, akivel biztonságosan meg tudta beszélni, hogy mit kell tennie.

– Ann? – kérdezte Rya, amikor a nővére benyitott a szobájába.

– Beszélünk kell – mondta Ann.

– Vendégem lesz – vágta rá Rya. – Még hozzá elég hamar. – Ann már a testvérén lévő rózsaszín hálóingen és az alsónemű hiányán is meg tudta mondani, hogy miféle vendéget várt a nővére.

– Várhat – felelte Ann.

– Végül is – sóhajtott egyet Rya, aztán felült az ágyon. – Mi az?

– Sigil magához tért – felelte. – A Sötétség uralja a testét.

– Tudja hogy hol vagyunk, nem igaz? – kérdezte a twi'lek.

– Ide fog jönni, biztos vagyok benne – bólintott Ann. – Valami nagyot tervez, ehhez pedig én is kellene fogok neki. Érzem.

– Márpedig, ha a lökéshullám elhozta ide az Erőt, akkor elég valószínű, hogy rád fog találni, amikor ismét szüksége lesz a tanítványára – ismerte fel Rya.

– Kizárt, hogy újra a szolgálatába álljak annak a szörnyetegnek – szögezte le Ann. – Tudom, hogy meg fog ölni, hogy ha ellentmondok neki, de inkább pusztítson el, mintsem segítek neki abban, amit tervez.

– Nem fogom hagyni, hogy megöljön – felelte Rya.

– Tehát benne vagy – nyugtázta Ann.

– Miben? – ráncolta a homlokát a húga.

– Nem fogom egy fogolytárborban várni a sorsomat – felelte Venn. Tudta, hogy ha Sigil idejön, akkor már lesz egy terve, ami garantálja a győzelmét. – Ki kell jutnunk innen. Akkor nem csak el tudnék menekülni előle, de olyan szövetségeseinkre is szert tehetek, akikkel biztonságban leszek tőle.

– Mellettem is biztonságban leszel előle – felelte Rya. Felhozhatta volna a rabtársait és a fegyőröket, de tudta, hogy Sigil csak akkor fog idejönni, ha már lesz egy terve, amivel kiegyenlítheti az erőviszonyokat.

– De mégis jobb lenne, ha velünk lenne Mira, vagy esetleg Noeya, nemde? – vágta rá Ann. – Ha ők velünk vannak, talán elkerülhetnénk a legrosszabbat, elfoghatnánk és észhez téríthetnénk. De ha csak ketten leszünk, akkor megeshet, akkor annak jó eséllyel halálos vége lesz.

– Ők bárhol lehetnek – felelte. – Már ha élnek egyáltalán. Noeya nem az ellenségünk véletlenül?

– Éreztem, hogy hol vannak, újra képes leszek a nyomukra bukkanni, ha már kijutottunk innen – mondta. Figyelmen kívül hagyta a nővére figyelmeztetését Noeyával kapcsolatban, hiszen tudta, hogy Adanének pont annyi oka lesz szembemenni Sigillel, mint nekik – ártani akart neki, ezért a sith énje nem fog nyugodni addig, amíg ő él.

– Hát jó – vett egy mély levegőt Rya. – Akkor azt hiszem, ideje feltennem a nagy kérdést: hogy a frikkbe lennénk képesek megszökni innen?

– Az Erő ismét a mi oldalunkon áll – vágta rá Ann. – A sekák még nem raktak vissza minket a rabruháikba, tehát úgy gondolják, hogy nyugton fogunk maradni. Ami azt jelenti, hogy egy gyors és hatásos akcióval esélyünk lehet a szökésre.

– És mégis ki hajtaná végre ezt az akciót? Te meg én? – vágta rá Rya.

– A rabtársaink – jelentette ki Ann. – Most már ők is érzik az Erőt. Lehet, hogy a nyomunkba sem érnek a képességeik, de együttes erővel már elérhetünk valamit. Nincs más dolgunk, mint meggyőzni Jiu Tazt, hogy támogassa az ügyünket.

– Amit úgy érünk el, hogy? – érdeklődött Rya.

– Nem vele fogsz eltölteni egy-két örömórát véletlenül? – kérdezte Ann. Tudta, hogy érzékeny pontra tapintott, de bízott benne, hogy még nem sodródtak túl messze egymástól egy ilyen beszélgetéshez.

– De igen – helyeselt Rya egy kínos pillanatot követően.

– Ha szépen megkérlek rá, meggyőznéd őt róla, hogy ez a helyes döntés? – kérdezte.

– Mégis hogyan? – kerekedett ki a twi'lek szeme.

– Ugyan! Bízom benne, hogy az ágyban is épp annyira meggyőző tudsz lenni, mint egy ádáz csatában...

***

Amikor Taz belépett a szobába, esküdni mert volna rá, hogy még sosem látott semmit, ami vetekedett volna Rya Venn szépségével. A zöld twi'lek hason feküdt az ágyon, a tenyerére támasztva a fejét. A teste olyan karcsú volt, amennyire annak csak lennie kellett, a kerek keblei jól látszottak a rózsaszín hálóing alatt, a szép arca és a selymes lekkuja pedig egy olyan faj bájait őrizték magukban, amik már ezer meg ezer nép sarjait csábították magukkal.

– Tetszik, amit látsz, hódító? – mosolyodott el Rya.

– Bónuszt adnék érte – felelte Taz.

– Ingyen lesz az, amit most csinálni fogunk – mondta kedvesen Venn.

– Akkor neked is tetszhet, amit látsz – vágta rá Jiu. Nem látott más okot arra, hogy Rya lemondjon egy hétre elég közösségi váltóról, amit másképpen kétkezi munkával kellett volna megkeresnie.

– A húgomnak köszönd – felelte Rya, miközben felkelt az ágyról.

– Miért, ő is jön? – nézett körbe a szobán Taz.

– Mondjuk úgy, hogy meggyőzött arról, hogy ma átadjam magamat annak, amihez a legjobban értek – felelte mosolyogva a twi'lek.

Jiu közelebb lépett Vennhez, meg akarta csókolni, de Rya lefejelte őt.

– Te megvesztél? – mondta Taz, miközben törött orral hátrálni kezdett.

– A harc az én művészetem – felelte Rya, aztán képen törölte a férfit.

Jiu hátraesett mire Rya újra rá támadt. A közösség vezetőjének sikerült elugrania előre, aztán megpróbálta az Erővel falhoz kenni a twi'leket. Rya egy könnyed mozdulattal megállította a lökést, aztán a saját erejével kezdett el kontrázni.

Taz azonnal nekirepült a falnak. Már alig volt eszméleténél, amikor visszaesett róla a padlóra.

– Nem értem... – nyögte ki Jiu. Megpróbált feltápászkodni a földről, de Venn megragadta a pólóját, aztán félkézzel a falhoz nyomta őt.

– Én szívesen lefeküdtem volna veled, ne essék félreértés – mondta Rya a rémült vezető szemébe nézve. – A szex egy olyan dolog, amivel szívesen foglalkozom a szabadidőmben, de bajban van a testvérem, és ő sokkal többet jelent nekem a testi élvezeteknél.

– Mit akarsz? – mondta Taz alig hallhatóan.

– Ki kell jutnunk innen, mielőtt idejön valaki, akivel sem te, sem az úgynevezett alattvalóid nem akarnak találkozni – felelte Rya. – Ehhez pedig szükségünk lesz a segítségetekre.

– Innen nem lehet kijutni – rázta a fejét Taz. – A fal...

– A fal áttörhető, hiszen nem több egy nagy rakás fémnél – felelte Venn. – A húgoddal képtelenek lennének áttörni, de ha összefogunk, olyan parádét csaphatunk ebben a Veremben, hogy azt még egy évszázad múlva is emlegetni fogják a történelemben.

– Honnan veszed, hogy segíték? – kérdezte Jiu.

– A sekák milyen egészségügyi ellátást is biztosítanak nekünk? – hajolt közelebb hozzá Rya.

– Semmilyen... A protéziseden kívül mindent magunknak kell ellátni – felelte. – De miért? – mondta, miközben Venn megmarkolta a tökét, alaposan megszorogtatva a kezében.

– Ha letépem, szerinted vissza tudod meditálni magadnak?

***

A Dreadnought darabokra szakadt a Tria tüzétől, a robbanás után nem maradt más, mint holtak. De a Shadow Queen még azelőtt kiversenyzett a roncsok közül, hogy bármit is elnyelt volna a tűzgolyó. A kicsiny, fehér hajó súlyos károkkal küzdve hagyta maga mögött a hordozója roncsait, egyenesen a romboló felé haladva.

– Ez öngyilkosság! – mondta pilóta a személyzet egyetlen épen maradt tagjaként.

– Tegye, amit mondok! – ordította Carlos. Csak a törzsénél lehetünk biztonságban attól a lövegtől – gondolta magában, miközben a haldokló Ventrisst tartotta a kezében.

Leana arca összeégett a robbanástól, az egyetlen ép szemét hol Dahn férfias arcára, hol pedig az életét keresztülvágó acélrúdra fordította, amire a pankrátor odanyomta a leszaggatott pólóját, hátha segít valamit.

– Tarts ki, Lea... Minden rendben lesz – fordult a nőhöz a könnyeivel küszködve.

– Ne bánkódj miattam – mondta Ventris, Carlos arcára téve a kezét.

– Már hogyan bánkódnék? – felelte Dahn. – Amikor te vagy az egyetlen barátom...

– Ne mondj ilyet – mondta Ventris. – Itt van Fenn is... És a többiek... Menj, keresd meg őket!

– De... De nem halhatsz meg! – emelte fel a hangját, aztán a pilótához fordult. – Hol vannak már az orvosok?

Nem érkezett felelet.

– Nyugi – felelte Leana. – Minden rendben...

– Dehogyan van rendben bármi is! – vágta rá Dahn dühösen.

– De igen – nyögte ki Leana magával a halállal dacolva. – Tudod... Hiányzott nekem ez az egész, még ha csak egy kicsit is... Kaphattam vissza – mondta. – Sosem gondoltam, hogy ez lesz az út vége. De most, hogy ide értem... Örülök, hogy ez lett a vége – mondta, mire kihunyott a szemében az élet utolsó szikrája.

Carlos felordított, az arcán patakzani kezdtek a könnyek.

– Tüzet nyitottak a másodlagos lövegek – jelentette a pilóta, megtörve a keserű pillanatokat.

A Shadow Queen felé tucatnyi kék lézernyaláb indult a romboló törzséről. A pilótája egy meredek manőversorral kikerülte a legtöbbjüket, de az egyik nyaláb még így is eltalálta a hajót, lángba borítva az oldalát.

Carlos felocsúdott a gyászból. Leana meghalt, most már semmit sem tehetett. De önmagát még megmenthette.

– Ugranunk kell! – kiáltotta a pilótának.

– De hová? – kérdezte vissza, aztán hirtelen felismerte, hogy az orra előtt volt a válasz. – Fogjuk a Reaver jelét. Ugrótávban van.

– Akkor mire vár még? Húzza már meg azt a kicseszett kart! – vágta rá Carlos.

Miközben a Shadow Queen elhúzott a romboló mellett, egy másik Tria fordult rá az állomás mellől. Amikor elsütötte a főlövegét, a korvett belépett a hiperűrbe a kék nyaláb elől, miközben az tovább haladt a végtelenbe.